ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΚΛΑΒΑ

Τῆς ΜΠΕΚΚΕΡΣΤΟΟΥ

Ἡ Λουκία ἦταν χρόνια τώρα σκλάβα σὲ μιὰ ἀμερικάνικη οἰκογένεια ἡ ὁποία τελευταία εἶχε οἰκονομικὲς δυσχέρειες. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ ὅλους τοὺς σκλάβους της καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τὴ Λουκία μὲ τὸ παιδί της ποὺ τὴν ἀγόρασε κάποιος δουλέμπορος ὁ Χάλεϋ, ἀπὸ τὴ Λουϊσβίλ.

Ἀπὸ εὐσπλαγνία τῆς εἶπαν ὅτι τὴ στέλνουν στὴ Λουϊσβὶλ γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἄνδρα της.

Τὸ βαπόρι μὲ τὴ Λουκία, τὸ παιδί της καὶ τὸν καινούριο της ἀφέντη, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε παραλάβει γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ δῆθεν στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε.

Ἡ νέα γυναίκα καθότανε ἀπάνω σὲ μερικὲς κασσόνες τῆς γέφυρας, καὶ ἔπαιζε μὲ τὸ παιδί της.

Ὁ Χάλεϋ ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς βόλτες, ἦλθε καὶ κάθησε κοντά της καὶ τῆς ἄρχισε τὴν κουβέντα. Σὲ λίγο ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο περνοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς Λουκίας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλῇ γρήγορα καὶ νευρικά.

— Δὲν σᾶς πιστεύω, δὲν σᾶς πιστεύω, τοῦ ἔλεγε. Θέλετε νὰ παίξετε μαζί μου.

— Ἂν δὲν πιστεύῃς ἐμένα, τῆς εἶπε ὁ Χάλεϋ, βγάζοντας ἕνα χαρτὶ ἀπὸ πὴν τσέπη του, θὰ πιστέψῃς σ' αὐτό. Εἶνε ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου σου μὲ μεγάλα, μεγάλα γράμματα.

— Ὄχι, δὲν θέλω νὰ πιστέψω πὼς ὁ κύριός μου μὲ γέλασε ἔτσι τοῦ ἀπάντησε ἡ Λουκία μὲ συγκίνησι.

— Ρώτησε ὅποιον θέλεις! Ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ μποροῦν νὰ διαβάσουν αὐτὸ τὸ χαρτί! Ἔ! συνταξειδιώτη, φώναξε κάποιο περαστικὸ ποὺ βρισκόταν κοντά τους, μᾶς διαβάζετε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ ταξειδιώτης. Εἶνε ἕνα συμβόλαιον ἀγοραπωλησίας μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Τζὼν Φύστικ ὁ ὁποῖος σᾶς παραχωρεῖ τὴνΛουκία μὲ τὸ παιδί της ἀντὶ ἑκατὸν πενῆντα δολλαρίων. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ εἶνε συντεταγμένο ἐν τάξει.

—Ὁ κύριός μου, μοῦπε πὼς μὲ στέλνει στὴ Λουϊσβὶλ γιὰ νὰ μπῶ μαγείρισσα στὴν ταβέρνα ποὺ ἐργάζεται ὁ ἄνδρας μου.Ναί! ἔτσι μοῦπε ὁ ἴδιος καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶπε ψέμματα.

— Μὰ σὲ πούλησε, κορίτσι μου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία,εἶπε κ'ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐκάλεσαν νὰ ἐξετάσῃ τὰ χαρτιά. Σὲ πούλησε αὐτὸς φαίνεται καθαρὰ καὶ ξάστερα.

— Ἂν εἶνε ἔτσι δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, εἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Καὶ σφίγγοντας τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της, κάθησε ἐπάνω σ' ἕνα κοφίνι καὶ κύτταξε τὸν ποταμὸ μ' ἀδιάφορο ὕφος.

— Μπᾶ! δὲν τῆς κοστίζει καὶ πολὺ ὅπως βλέπω, εἶπε ὁ ἔμπορος. Φαίνεται νἆναι ἀρκετὰ λογική.

Πράγματι, ἡ Λουκία φαινότανε κάπως ἥσυχη καὶ περιποιότανε τὸ παιδί της. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀγοράκι δέκα μηνῶν, πολὺ εὔρωστο, παχουλὸ καὶ ροδοκόκκινο.

— Ὥμορφο παιδάκι εἶπε ἕνας ταξιδιώτης ποὺ σταμάτησε ἔξαφνα μπρός της. Πόσο μηνῶν εἶναι;

— Δέκα καὶ μισό,ἀπάντησε ἡ μητέρα.

Ὁ ξένος σφύριξε γιὰ νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ ὕστερι τοῦ ἔδειξε ἕνα ζαχαρωτὸ· ἀμέσως τὸ παιδάκι τὸ ἅρπαξε καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα του.

— Διαβολάκι! πρόσθεσε ὁ ἄνθρωπος. Μὰ τὴν πίστη μου, ὅλα τὰ καταλαβαίνῃ.

Ὁ ξένος ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Χάλεϋ ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολτρόνα καὶ κάπνιζε μακαρίως:

— Τί θὰ σᾶς χρειαστῇ αὐτὸ τὸ χαμίνι στὰ κτήματά σας; τὸν ἐρώτησε.

— Τίποτε. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ τὸ πουλήσω, εἶπε ὁ Χάλεϋ, ἀνάβοντας δεύτερο τσιγάρο.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ πουλᾶτε πολὺ ἀκριβά, ξαναεἶπε ὁ ξένος.

— Πενῆντα δολλάρια,οὔτε ἕνα λεπτὸ λιγώτερο.

— Ὁρισμένως θέλεις νὰ γελάσῃς, μαζύ μου.

— Μιλῶ πολὺ σοβαρά.

— Ἔ! καλὰ ἐγὼ σοῦ δίνω τριάντα δολλάρια, μὰ οὔτε ἕνα λεπτὸ πάρα πάνω.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ Χάλεϋ, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Νὰ μοιράσουμε τὴ διαφορά. Σαράντα δολλάρια. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις.

— Καλά, εἶπε ὁ ξένος ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο.

— Ποῦ θὰ κατεβῆτε.

— Στὴ Λουσβίλλ.

— Θαυμάσια! θὰ φθάσουμε στὴ Λουσβὶλλ πρὸς τὸ βράδυ. Τὸ παιδὶ θὰ κοιμᾶται, θὰ τὸ πάρῃς σιγὰ σιγά' χωρὶς νὰ πάρῃ εἴδηση ἡ μητέρα του. Μ' ἀρέσουν τὰ ἥσυχα πράγματα, δὲ θέλω τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα.

Κατόπιν ἀντήλλαξαν μερικὰ χαρτιὰ καὶ ὁ Χάλεϋ ἄναψε καὶ δεύτερο τσιγάρο.

Τὸ βαπόρι σταμάτησε στὴν προκυμαία τῆς Λουϊσβίλλ. Ἡ Λουκία καθότανε σκεπτικὴ μὲ τὸ κοιμισμένο μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, σηκώθηκε βιαστικά, ἅπλωσε τὸ ἐπανωφόρι της στὸ βάθος μιᾶς κάσσας, ἔβαλε σιγὰ σιγὰ τὸ παιδί της στὴν πρόχειρη αὐτὴ κούνια καὶ ἔτρεξε στὰ κάγκελλα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διακρίνῃ τὸν ἄνδρα της ἀνάμεσα στὰ γκαρσόνια τῶν ξενοδοχείων ποὺ πηγαινοήρχοντο στὴν προκυμαία.

— Νὰ μιὰ εὐκαιρία, εἶπε ὁ Χάλεϋ σηκώνοντας τὸ ἀποκοιμισμένο παιδὶ καὶ ἁπλώνοντάς το στὸν ξένο. Πρόσεχε πρὸ παντὸς νὰ μὴ τὸ ξυπνήσῃς καὶ φωνάξῃ καὶ ἔχομε φασαρίες μὲ τὴ μητέρα.

Ὁ ξένος πῆρε τὸ παιδὶ καὶ σὲ λίγο χάθηκε μεσ' στὸ πλῆθος

Σὲ λίγο τὸ βαπόρι ἐγκατάλειψε τὴν παραλία καὶ ξανάρχισε μεγαλοπρεπῶς τὸ δρομολόγιό του. Ἡ Λουκία ξαναπῆγε στὴ θέσι της. Ἤρε ἐκεῖ τὸν ἔμπορο, μὰ τὸ παιδὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ.

— Τὸ παιδί μου, ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου, φώναξε μὲ ἀφάντασ η ἀγωνία.

— Λουκία, εἶπε ὁ Χάλεϋ,τὸ παιδί σου τὸ ἔδωσα σὲ κάποιον ποὺ θὰ φροντίσῃ γι' αὐτόν. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔπρεπε νὰ στὸ πῶ. Ἤξευρα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὸ πάρῃς μαζί σου ἐκεῖ κάτω στὸ Νότο. Ἤρρα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία καὶ τὸ πούλησα σὲ μιὰ ἐξαίρετη οἰκογένεια, ποὺ θὰ τ' ἀναθρέψῃ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σένα.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν ἔβγαλε τὴν παραμικρὴ φωνή. Τὸ κτύπημα ἦταν πολὺ ξαφνικό, πολὺ βαρὺ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φωνάξῃ, εἴτε νὰ κλάψῃ. Ζαλισμένη, κάθησε κάπου, χωρὶς δύναμη,χωρὶς ζωή... ὁ πόνος της ἦταν βαθύς· ἄφωνη ἀπ' τὴ λύπη, δὲν εἶχε δάκρυα γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνουτης. Φαινότανε ἥσυχη.

. . . . . .

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθεῖ πιά, μιὰ νύχτα ἥσυχη, γαλήνια, ἀστροπλημμυρισμένη, μιὰ νύχτα φωτεινή, μιὰ νύχτα μεγαλοπρεπής, μιὰ νύχτα σιωπῆς...

Στὸ βαπόρι ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ὅλες ἡ φωνὲς εἶχαν παύσει,καὶ φαινόταν σὰν ἀποκοιμισμένο. Μόνον ἕνας θόρυβος ἀκουγότανε καθαρά, ὁ γλυκὸς θόρυβος τῶν νερῶν στὴν πρῶρα. Κάπου, κάπου, ἕνας λυγμός, μιὰ μισοπνιγμένη φωνή... «Τί νὰ κάμω, τί νὰ κάμω, ὤ! Θεέ μου, βοήθησέ με!» Καὶ αὐτὸ ἀκούστηκε πολλὲς φορὲς μὲ τὴν ἴδια παραπονιάρικη φωνή. Ἄξαφνα μιὰ μαύρη σκιὰ ξεχώρισε στὸ κατάστρωμα, ὕστερα ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει στὸ νερό. Κανεὶς δὲν εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτε. Ἡ θέσις τῆς Λουκίας ἦταν ἄδεια.

Ἡ ἄμοιρη καρδιὰ δὲν ὑπέφερε πιά· καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦποῦ ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀδιάφορο, ἀτάραχο γελοῦσε μὲ τ' ἀστέρια.

Μετάφρ. **Εὐρ. Μακρῆ**

*

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΡΟΔΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Κόβεις τὸ τριαντάφυλλο ὅταν ἀκριβῶς πρόκειται ν' ἀνοίξῃ καὶ ἀλοίβεις τὸ κοτσάνι, (μίσχον), μὲ κερί. Κλείνεις κατόπιν κάθε ρόδο, τὸν κάλυκα αὐτοῦ, μέσα σ' ἕνα χωνὶ εὐρύχωρο, ἀπὸ στερεὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐφάπτεται τοῦ κάλυκος καὶ τὸ ὁποῖον κολλᾶς στὸ κάτω μέρος ἐπὶ τοῦ μίσχου, γιὰ νὰ μὴ μπαίνῃ ἀέρας. Ἀφοῦ τὰ ἑτοιμάσῃς κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ κρεμᾶς ἀπὸ τὸ κοτσάνι σ' ἕνα ντουλάπι χωρὶς νὰ γγίξῃ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Τὸν χειμῶνα, ὅταν θελήσῃς νὰ στολισθῇς μὲ τὰ ρόδα αὐτά, σχίσε τὸ χάρτινο χωνί, κόψε τὴν διὰ κηροῦ ἐσφραγισμένην ἄκραν, κάψε ἔπειτα τὴν ἄκρη τοῦ μίσχου καὶ βάλε τὸ ἄνθος σὲ κρύο νερό. Μετὰ δύο ὥρες τὰ ρόδα θὰ γίνουν δροσερὰ σὰν νὰ τ' ἄχῃς κόψει τὴν ἴδια στιγμή.

Φιλάνθης